

UOHSX007RD76

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R243/2014/VZ-38315/2015/321/BRy

Brno 9. listopadu 2015

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 8. 7. 2014, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném zadavatelem –

- **městskou částí Praha 2**, IČO 00063461, se sídlem nám. Míru 20/600, 120 39 Praha 2, zastoupeným v řízení o rozkladu Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners s.r.o., IČO 26454807, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-13215/2014/512/PDr ze dne 23. 6. 2014, vydaném ve věci možného spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, výše specifikovaným zadavatelem při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Výběr externího dodavatele služeb v souvislosti s prodejem části bytového fondu městské části Praha 2**“, zadávané formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 12. 7. 2012 a bylo uveřejněno dne 17. 7. 2012 pod evidenčním číslem zakázky 220604 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo uveřejněno dne 21. 7. 2012 pod evidenčním číslem 2015/S 139-232591, a na kterou byla dne 7. 6. 2013 uzavřena rámcová smlouva číslo 4306/2013,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 téhož zákona, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-13215/2014/512/PDr ze dne 23. 6. 2014

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle ustanovení § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, zahájil dne 27. 2. 2014 správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, zadavatelem - městskou částí Praha 2, IČO 00063461, se sídlem nám. Míru 20/600, 120 39 Praha 2, zastoupeným v řízení o rozkladu Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners s.r.o., IČO 26454807, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1 (dále jen „**zadavatel**“), při zadávání veřejné zakázky s názvem „Výběr externího dodavatele služeb v souvislosti s prodejem části bytového fondu městské části Praha 2“, zadávané formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 12. 7. 2012 a bylo uveřejněno dne 17. 7. 2012 pod evidenčním číslem zakázky 220604 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 21. 7. 2012 pod evidenčním číslem 2015/S 139-232591 (dále jen „**veřejná zakázka**“), na kterou zadavatel uzavřel dne 7. 6. 2013 smlouvu č. 4306/2013 s pěti vybranými uchazeči (dále jen „**vybraní uchazeči**“):

1) uchazeči

o MUROM a.s., IČO 47282576, se sídlem Koněvova 1686/112, 130 00 Praha 3,

o Městská energie s.r.o., IČO 63149711, se sídlem Pod stadionem 415, 431 51 Klášterec nad Ohří,

o Severní realitní s.r.o., IČO 25048619, se sídlem Křížová 16/17, 405 02 Děčín,

kteří za účelem podání společné nabídky uzavřeli dne 27. 8. 2012 smlouvu o sdružení s názvem „Privatizace bytového fondu Praha 2“,

2) BALENO real správa nemovitostí spol. s r.o., IČO 24285811, se sídlem U Lužického semináře 99/22, 118 00 Praha 1 - Malá Strana,

3) uchazeči

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona.

o Grant Thornton Valuations, a.s., IČO 63079798, se sídlem Žatecká 55/14, 110 00 Praha 1 – Josefov,

o JUDr. Jan Pavlok, Ph.D., advokát, IČO 66198836, se sídlem K Brusce 124/6, 160 00 Praha 6 – Hradčany,

kterí za účelem podání společné nabídky uzavřeli dne 29. 8. 2012 smlouvu o sdružení,

4) IKON spol. s r.o., IČO 45800031, se sídlem Nehvizdská 22/8, 198 00 Praha 9 - Hloubětín,

5) uchazeči

o REAL SPEKTRUM, a.s., IČO 25314718, se sídlem Náměstí republiky 8/656, 110 00 Praha 1 - Staré Město,

o Mgr. Filip Směja, advokát, IČO 46265589, se sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2,

o Mgr. Michal Mazel, advokát, IČO 45611262, se sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2,

kterí za účelem podání společné nabídky uzavřeli dne 3. 9. 2012 smlouvu o spolupráci na veřejné zakázce.

2. Na základě obdrženého podnětu si Úřad od zadavatele vyžádal dokumentaci k veřejné zakázce. Z této dokumentace Úřad zjistil, že předmětem veřejné zakázky je uzavření rámcové smlouvy s 5 uchazeči na dobu 4 let, na jejímž základě budou v dílčích zadávacích řízeních uzavírány realizační smlouvy, jejichž předmětem bude zajištění služeb externího dodavatele v souvislosti s prodejem části majetku zadavatele, a to bytových domů, bytových jednotek a jejich příslušenství a nebytových jednotek či jiných souvisejících nemovitostí. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky činí dle zadávací dokumentace 24,5 miliónů Kč bez DPH. Zadavatel dále v příloze zadávací dokumentace označil celkem 132 nemovitostí k prodeji. Jako hodnotící kritérium zadavatel označil nejnižší nabídkovou cenu. V čl. 9. 1. Zadávací dokumentace pak zadavatel uvedl, že bude nabídky uchazečů hodnotit podle dílčích hodnotících kritérií a subkritérií s přiřazeným váhami.
3. Na základě posouzení obsahu předložené dokumentace Úřad získal pochybnost o tom, zda zadavatel dodržel postup stanovený v ust. § 78 odst. 1 písm. b) zákona v návaznosti na ust. § 6 odst. 1 zákona, když zvolil pro hodnocení nabídek základní hodnotící kritérium nejnižší nabídková cena a dále stanovil dílčí hodnotící kritéria a subkritéria, která nejsou slučitelná s účelem základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny. Z uvedeného důvodu Úřad zahájil správní řízení se zadavatelem ve věci možného spáchání správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona.

II. Napadené rozhodnutí

4. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 23. 6. 2014 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-13125/2014/512/PDr (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým ve výroku I. konstatoval spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 78 odst. 1 písm. b) zákona v návaznosti na ust. § 6 odst. 1 zákona, když pro zadání předmětné veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny stanovil v čl. 9.1. zadávací dokumentace dílčí hodnotící kritéria a subkritéria s přiřazenými procentními váhami, která

nejsou slučitelná s účelem základního hodnotícího kritéria nejnížší nabídkové ceny, čímž nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dne 7. 6. 2013 uzavřel rámcovou smlouvu číslo 4306/2013 s vybranými uchazeči. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad zadavateli za správní delikt uložil pokutu ve výši 100 000 Kč.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že zákon dává možnost zadavateli zvolit mezi dvěma základními hodnotícími kritérii, a to kritériem ekonomické výhodnosti nabídky a kritériem nejnížší nabídkové ceny. Zatímco u hodnocení podle kritéria ekonomické výhodnosti nabídky zadavatel hodnotí podanou nabídku podle více kritérií, u nejnížší nabídkové ceny nesmí vzít v potaz jiné vlastnosti nabídky než je samotná nabídková cena.
6. V daném případě však zadavatel, ačkoliv stanovil jako hodnotící kritérium nejnížší nabídkovou cenu, hodnotil podle dílčích kritérií a subkritérií, kterým přiřadil procentní váhu. Pokud tedy zadavatel tímto postupem nastavil hodnocení nabídky, pak takový postup postrádá vazbu na zvolené základní kritérium nejnížší nabídkové ceny, neboť jednotlivé nabídkové ceny pro hodnocení měly být přepočteny podle jim přiřazených vah, což však v konečném důsledku nevyjadřuje celkové protiplnění, jež zadavatel vybranému uchazeči v rámci plnění veřejné zakázky skutečně uhradí.
7. Tímto postupem tak zadavatel nedosáhl základního účelu hodnotícího kritéria nejnížší nabídkové ceny, tedy toho, aby jako nejvhodnější nabídka byla vybrána nabídka, která obsahuje nejnížší nabídkovou cenu a porušil postup stanovený v ust. § 78 odst. 1 písm. b) zákona. Současně je pak takový postup zadavatele v rozporu se zásadou transparentnosti stanovenou v ust. § 6 odst. 1 zákona, neboť postup zadavatele činí tento hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným.
8. Úřad tak uzavřel, že se zadavatel dopustil spáchání správního deliktu, neboť porušil postup stanovený zákonem, tento postup mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel již uzavřel smlouvu s vybranými uchazeči, čímž došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu.
9. Za uvedený správní delikt Úřad zadavateli uložil pokutu ve výši 100 000 Kč. Při určení výše pokuty Úřad zohlednil skutečnosti vyjmenované v ust. § 121 odst. 2, přičemž přihlédl jak k závažnosti a následkům správního deliktu, tak i ke způsobu a okolnostem jeho spáchání. Současně zohlednil možnou likvidačnost uložené pokuty.
10. Napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 23. 6. 2014.

III. Námitky rozkladu

11. Dne 8. 7. 2014 obdržel Úřad rozklad zadavatele z téhož dne. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
12. Podání rozkladu zadavatel odůvodnil tím, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nezákonné a nesprávné. Své námitky pak zadavatel v podaném rozkladu rozdělil na námitky proti správnosti napadeného rozhodnutí, proti vadám napadeného rozhodnutí a proti vadám řízení.

Námítky proti nesprávnému postupu

13. Předně zadavatel uvedl, že dle jeho názoru bylo vymezení hodnotících kritérií maximálně transparentní a jednoznačné. Zadavatel byl při stanovení způsobu hodnocení veden snahou o maximální transparentnost, a to i nad rámec zákona. Již od počátku zadávacího řízení tak bylo všem uchazečům zřejmé, jakým způsobem budou jejich nabídky hodnoceny.
14. Dle zadavatele nutnost označení základního hodnotícího kritéria jako nejnižší nabídkovou cenu vyplývala přímo z povahy veřejné zakázky, když na tuto měla být uzavřena rámcová smlouva. Zadavatel tak nemohl objektivně předvídat, v jakém přesném rozsahu budou jednotlivé činnosti poptávány, neboť zjištění zájmu nájemců o odkup mělo být součástí plnění předmětu veřejné zakázky. Proto nebylo ani možné, aby zadavatel vytvořil např. vzorový dům, který by představoval reprezentativní vzorek.
15. Zadavatel má dále za to, že způsob hodnocení byl stanoven v souladu s tím, jak bylo zvoleno základní hodnotící kritérium, neboť předmětem hodnocení byla pouze nabídková cena, uvedená podle jednotlivých složek, určených zadavatelem. Takovou možnost hodnotit dílčí cenové položky pak vyplývá i z charakteru zákona a z metodiky vypracované Ministerstvem pro místní rozvoj. Takový závěr dle názoru zadavatele současně vyplývá i z ust. § 78 zákona, neboť toto ustanovení nestanoví, že by nebylo možné základní hodnotící kritérium nejnižší nabídkové ceny rozdělit do více položek, což odpovídá i zásadě vyplývající z čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle níž „každý může činit vše, co není zákonem zakázáno.“ Z obsahu metodiky Ministerstva pro místní rozvoj, konkrétně z části: „v případě základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny může zadavatel hodnotit jak celkovou výši nabídkové ceny, popřípadě v některých případech i jednotkovou cenu či jednotkové ceny (zejména tehdy, pokud bude na základě zadávacího řízení uzavřena rámcová smlouva)“, zadavatel dovozuje, že postupoval zcela v souladu se zákonem. Takový závěr pak je dle názoru zadavatele podpořen tím, že ze zákona plyne nemožnost pro daný případ použít základní hodnotící kritérium ekonomické výhodnosti nabídky, neboť dílčími kritérii nemohou být pouze cenové položky.
16. Zadavatel se dále domnívá, že dopad na výdaje zadavatele je shodný, což odvozuje jednak z důvodové zprávy k zákonu a jednak z toho, že v případě, kdy zadavatelé zvolí jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, pak se na tomto hodnocení výrazně podílí i cenová kritéria, přičemž má za to, že taková praxe je přijímán jako akceptovatelný i Úřadem.

Námítky vad napadeného rozhodnutí

17. Zadavatel má dále za to, že napadené rozhodnutí trpí vadami. Dle jeho názoru Úřad nepostupoval v souladu s relevantními ustanoveními zákona. Současně výklad Úřadu učiněný ve vztahu k hodnotícímu kritériu nejnižší nabídkové ceny považuje za striktní a formalistický. Dále se domnívá, že Úřad pochybil, pokud nepřihlédl k tvrzením, které zadavatel vznášel ve správním řízení, konkrétně se mělo jednat o argument, že zákon rozdělení nejnižší nabídkové ceny nezakazuje, dále že tvrzený předmět hodnocení nejnižší nabídkové ceny ze zákona nevyplývá, že se nevypořádává s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj, nevypořádává se s důvodovou zprávou k zákonu, odhlíží od možnosti hodnotit jednotkové ceny a současně odhlíží od specifik rámcové smlouvy.

18. Zadavatel se neshoduje s Úřadem v jeho závěru, podle něž mohl zadavatel zvolit hodnocení podle modelu nabídkové ceny, neboť dle jeho názoru by nebyl schopen prokázat, že by taková forma hodnocení vyhověla, protože nelze teoreticky vyloučit, že by došlo k realizaci veřejné zakázky v podobě, která se s předpokládaným rozsahem plnění neshoduje.
19. Dle zadavatele je závěr Úřad o tom, že nedodržel zásadu transparentnosti nesprávný, když zdůvodnění netransparentnosti, které provedl Úřad, nemá oporu v platné právní úpravě. Úřad se pak dle zadavatele nijak nevyjádřil k tomu, že v předchozích vyjádřeních vznášel tvrzení, která naopak transparentnosti jeho postupu dokládají. Zadavatel je přesvědčen, že mu zákon umožňuje, aby v zadávacím řízení zvolil způsob hodnocení přesně tak, jak učinil v projednávaném případě, proto napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, neboť má za to, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Námítky vad řízení

20. Zadavatel se dále domnívá, že Úřad porušil zásadu legitimního očekávání, neboť jak vyplývá z bodu 12 napadeného rozhodnutí, Úřad zahájil řízení podle ust. § 113 z moci úřední. Za situace, kdy Úřad v řízeních, která jsou zahajována podle ust. § 113 zákona postupuje ve své rozhodovací praxi tak, že řízení pro bezpředmětnost zastaví, pokud v zadávacím řízení již byla uzavřena smlouva na plnění předmětu veřejné zakázky, pak tímto způsobem měl postupovat i v daném případě. Pokud tedy Úřad tento argument zadavatele v napadeném rozhodnutí odmítl s tím, že v daném případě se nejedná o řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, nýbrž řízení ve věci možného spáchání správního deliktu, neodpovídá tomu, jak bylo předmětné správní řízení zahájeno.
21. Podle zadavatele rovněž nebyly naplněny podmínky pro vedení správního řízení, neboť v souladu s ust. § 110 odst. 9 stěžovatel, který nevyužil možnosti podat námítky, není oprávněn podat podnět k Úřadu v téže věci, což dle názoru zadavatele nebylo splněno. Pokud tedy Úřad zahájil správní řízení na základě podnětu osoby, která nepodala v téže věci námítky, pak nebyl oprávněn zahájit správní řízení.

Závěr rozkladu

22. Zadavatel ze shora uvedených důvodů navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

IV. Řízení o rozkladu

23. Úřad neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc odvolacímu správnímu orgánu.

Stanovisko předsedy Úřadu

24. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.

25. Úřad tím, že svým rozhodnutím č.j. ÚOHS-S138/2014/VZ-13215/2014/512/PDr ze dne 23. 6. 2014 rozhodl výrokem I., tak že se zadavatel dopustil spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) zákona, způsobem tam uvedeným, za což mu výrokem II. uložil pokutu ve výši 100 000 Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí jsem se v plné míře ztotožnil. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení, případně ke změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

K námitce nesprávného právního posouzení věci

26. V rozhodovaném případě mám za to, že stěžejní námitkou celého rozkladu je namítaná nesprávnost z důvodu nesprávného právního posouzení postupu zadavatele, kdy stanovil jako základní hodnotící kritérium nejnížší nabídkovou cenu, když následně hodnocení prováděl podle dílčích hodnotících kritérií a subkritérií, kterým přiřadil procentní váhu. Je tak třeba nejprve podrobit přezkumu závěr Úřadu o tom, že výše uvedený postup zadavatele není slučitelný se zvoleným hodnotícím kritériem a se zásadami, na nichž zákon stojí.
27. Podle ust. § 78 odst. 1 zákona základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky je a) ekonomická výhodnost nabídky, nebo b) nejnížší nabídková cena.
28. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že zadavatel pro hodnocení nabídky může použít jedno ze dvou výše uvedených základních hodnotících kritérií. Prvním hodnotícím kritériem je ekonomická výhodnost nabídky a druhým je nejnížší nabídková cena. Z hlediska otázky výběru, podle kterého z uvedených kritérií bude zadavatel nabídky hodnotit, je zpravidla rozhodující to, jaké plnění má zadavatel zájem získat, zda jde o plnění, u něhož je zájmem zadavatele získat jej za co nejvýhodnější cenu, nebo zda jde o plnění, u něhož není pro zadavatele rozhodující pouze cena, ale u něhož zadavatel požaduje i další vlastnosti, které však nejsou vyjádřitelné cenou. Pokud jde o plnění, u něž je zájmem zadavatele získat co nejlevnější cenu, pak je třeba zvolit hodnocení pomocí nejnížší nabídkové ceny. Pokud ovšem má jít o plnění, u něž je zájmem zadavatele získat plnění, které vyjadřuje nejlepší poměr užitné hodnoty a ceny, pak je třeba zvolit hodnocení podle ekonomické výhodnosti nabídek. Na zadavateli tak je, aby při plánování zadávání veřejné zakázky řádně promyslel, jestli má v plánu poptávat plnění, u něž bude požadovat co nejnížší cenu nebo naopak takové plnění, u něž bude požadovat určité vlastnosti, které však nejsou cenovou položkou. S tím souvisí i povinnost zadavatele uvést zvolené hodnotící kritérium ve smyslu ust. § 78 odst. 3 zákona v oznámení nebo výzvě o zahájení zadávacího řízení. V souladu se zvoleným základním hodnotícím kritériem pak zadavatel musí v zadávacím řízení hodnotit podané nabídky.
29. Zásadní pro odlišení jednotlivých hodnotících kritérií je to, jakým způsobem bude probíhat hodnocení nabídek a na základě čeho bude nabídka uchazeče moci být označena jako vítězná. U hodnocení podle kritéria nejnížší nabídkové ceny jde o hodnocení jednokritériální, kdy jediným kritériem hodnocení je nabídková cena uchazečů. V rámci tohoto základního hodnotícího kritéria tak nemohou být hodnotící komisí brány v úvahu jiné vlastnosti nabídky, např. estetické a funkční vlastnosti, technická úroveň plnění apod. Takové vlastnosti však naopak mohou být posuzovány, pokud zadavatel zvolí jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, neboť zadavatel může pro hodnocení nabídky zvolit taková

dílčí hodnotící kritéria, která vyjadřují vztah užitné hodnoty a ceny ve smyslu ust. § 78 odst. 4 zákona. Hodnocení podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky je tak hodnocením vícekritériálním, kdy hodnotící komise hodnotí nabídku podle dílčích hodnotících kritérií, které zadavatel označil a kterým přiřadil určitou váhu. Z hlediska požadavků a náročnosti hodnocení jsou mezi oběma základními hodnotícími kritérii podstatné rozdíly. Zatímco u hodnocení nejnižší nabídkové ceny, je úkolem hodnotící komise sestavit pořadí nabídek od nejlevnější po nejdražší, přičemž se hodnotící komise nemusí dopouštět složitých výpočtů a srovnávání vlastností jednotlivých nabídek, u hodnocení ekonomické výhodnosti nabídky je úkol hodnotící komise složitější, neboť vyžaduje provedení vzájemného srovnávání a vážení jednotlivých dílčích kritérií. Z hlediska srovnání obou způsobů hodnocení je pak možné za náročnější a složitější označit hodnocení pomocí ekonomické výhodnosti nabídky. Pokud se týká otázky, která nabídka má být dle jednotlivých základních hodnotících kritérií nabídkou vítěznou lze uzavřít, že za situace, kdy probíhá hodnocení podle hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, pak vítěznou nabídkou musí být ta, která obsahuje nejnižší cenu, naproti tomu za situace, kdy probíhá hodnocení podle ekonomické výhodnosti, pak vítěznou nabídkou musí být tak, která nejlépe vyjadřuje vztah užitné hodnoty a ceny, tedy ta, která je pro zadavatele nejvýhodnější.

30. V rozhodovaném případě zadavatel v zadávacích podmínkách, konkrétně v bodu 9. Hodnocení nabídek, uvedl, že základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky je nejnižší nabídková cena. Současně v bodu 2. 1. zadávací dokumentace uvedl, že na základě zadávacího řízení bude uzavřena rámcová smlouva na dobu trvání čtyř let s celkem pěti uchazeči. Zadavatel tak dal obsahem zadávací dokumentace najevo, že má v úmyslu uzavřít rámcovou smlouvu s celkem pěti uchazeči, přičemž vybraní budou ti uchazeči, kteří nabídnou nejnižší nabídkové ceny.
31. Současně s uvedeným vymezením základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny ovšem zadavatel současně v bodu 9. 1. zadávací dokumentace uvedl, že nabídky bude hodnotit podle dílčích hodnotících kritérií:
- a) odměna za vypracování prohlášení vlastníka s váhou 10 %,
 - b) odměna za ocenění 1 nemovitosti soudním znalcem s váhou 15 %, která byla dále rozdělena na hodnotící subkritéria:
 - 1) odměna za ocenění 1 bytové jednotky soudním znalcem s váhou 5%,
 - 2) odměna za ocenění bytového domu soudním znalcem s váhou 5 % a
 - 3) odměna za ocenění nebytové jednotky nebo jiné nemovitosti soudním znalcem s váhou 5 %,
 - c) odměna za realizaci prodeje 1 nemovitosti s váhou 60 %, které bylo dále rozděleno na subkritéria:
 - 1) odměna za prodej 1 bytové jednotky s váhou 20 %,
 - 2) odměna za prodej 1 bytového domu s váhou 20 % a
 - 3) odměna za prodej 1 nebytové jednotky nebo jiné nemovitosti s váhou 20 % a
 - d) komplexní zajištění založení a následné činnosti SVJ s váhou 15 %.

Zadavatel tak přesto, že uvedl, že bude hodnotit podané nabídky podle základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, stanovil dílčí hodnotící kritéria, jimž přiřadil váhy. Možnost stanovit dílčí hodnotící kritéria je však dle znění zákona, konkrétně dle ust. § 78 odst. 4, § 78 odst. 5 a § 78 odst. 6 zákona, upravena pouze ve vztahu k základnímu hodnotícímu kritériu ekonomické výhodnosti nabídky, u kterého je zadavatel ve smyslu uvedených ustanovení dokonce povinen postupovat tak, že zvolí dílčí hodnotící kritéria a přiřadí jim váhu. Zákon tak z hlediska hodnocení vůbec nepočítá s tím, že by v rámci hodnocení podle základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny zadavatel postupoval tak, že stanoví dílčí hodnotící kritéria. To však ještě samo o sobě bez dalšího posouzení věci nemůže vést k závěru, že by takový postup byl zákonem zakázán či dovolen. V rozhodovaném případě tak jde o vyřešení právní otázky, zda lze výše popsaný postup zadavatele při stanovení toho, jakým způsobem bude hodnotit nabídky, považovat za souladný se zákonem.

32. Zadavatel v podaném rozkladu uvedl, že je třeba daný případ posoudit dle zásady, která platí pro soukromoprávní předpisy, tedy dle zásady, že „co není zákonem zakázáno, je dovoleno“. Uvádím, že souhlasím se zadavatelem, že je pro daný případ třeba posoudit i otázku uplatnění dané zásady, a to z toho důvodu, že zákon o veřejných zakázkách je právním předpisem, který se pohybuje na pomezí soukromého a veřejného práva. Jak vyplývá např. z publikace Raus, D., Neruda, R. Zákon o veřejných zakázkách - Komentář. 1. vydání. Praha: Linde Praha, 2007, 20 - 21 s., *„Zákon zadavatelům při povinném zadávání veřejných zakázek předepisuje uskutečnění řady zcela specifických předkontrakčních a kontrakčních úkonů, jež často nemají oporu v běžném obchodním styku. Zákon tak popisuje zvláštní způsob kontrakčního jednání, ke kterému dochází mezi zadavatelem na straně jedné a dodavateli jednotlivých plnění, která mají být hrazena z veřejných prostředků, na straně druhé. Hlavním účelem takové významně formalizované, jinak však stále soukromoprávní kontraktace, nad níž je uskutečňován dohled v režimu práva veřejného je efektivnost vynakládání veřejných prostředků a jejich přímá či zprostředkovaná úspora a zajištění účinné konkurence.“* Z hlediska uvedeného vymezení lze uzavřít, že proces zadávání veřejných zakázek je vysoce formalizovaným procesem soukromoprávní kontraktace, přičemž zadavatel je povinen v tomto procesu dodržovat ustanovení zákona a postupovat v souladu se základním smyslem a účelem zákona. Současně pak dohled nad zadáváním veřejných zakázek spadá do oblasti veřejnoprávní regulace. Na zákon o veřejných zakázkách je tak nutno pohlížet jako na právní předpis, jenž v sobě zahrnuje prvky soukromoprávní i veřejnoprávní.
33. Ust. § 78 zákona upravuje pro zadavatele závazná pravidla, jakým způsobem má postupovat při stanovení základního hodnotícího kritéria, přičemž výslovně stanovuje povinnost stanovit dílčí hodnotící kritéria, pokud se rozhodne pro hodnocení podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky. Pro hodnocení podle základního kritéria nejnižší nabídkové ceny zákon žádný povinný postup nestanovuje, avšak současně ani výslovně nezakazuje jejich použití. Z hlediska posouzení toho, zda lze skutečně na daný případ použít zásadu, kterou argumentuje zadavatel, je třeba vycházet z toho, jak má být tato zásada aplikována. Zadavatel argumentuje tím, že pokud daná norma neobsahuje výslovný zákaz, že nesmí pro hodnocení podle základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny použít dílčí kritéria, pak musí jít o postup dovolený a tedy souladný se zákonem. Takový výklad však

dle mého názoru neodpovídá znění obsahu zásady, podle níž „co není zákonem zakázáno, je dovoleno“. Zadavatel v daném případě jako zákon chápe jednotlivou normu, což však nepovažuji za správné. Je totiž vždy třeba postavení konkrétního zákonného ustanovení zhodnotit s ohledem na obsah celého zákona, a to nejen z hlediska jeho obsahu vyjádřeného formou jednotlivých právních norem, ale i z hlediska jeho smyslu a účelu. To znamená, že je třeba posoudit nejen to, zda takový postup zadavateli zakazuje konkrétní norma, ale zda takový postup není v rozporu s dalšími ustanoveními zákona či v rozporu s jeho smyslem a účelem. Zákon ve svém normativním textu stanovuje základní zásady, na nichž stojí. Tyto zásady jsou upraveny v ust. § 6 odst. 1 zákona, přičemž jde o zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Toto zákonné ustanovení současně stanoví, že vyjmenované zásady je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat, což prakticky znamená, že jakýkoliv úkon zadavatele, který učiní v procesu zadávání veřejné zakázky, musí být v souladu nejen s příslušnými ustanoveními, která na konkrétní úkony dopadají, ale vždy musí být současně v souladu se zásadami, které jsou upraveny v ust. § 6 odst. 1 zákona. Pokud se týká principů zákonem výslovně neupravených, lze uzavřít, že základním smyslem a účelem zákona je kromě dalších ochrana efektivního vynakládání veřejných finančních prostředků a ochrana spravedlivé a otevřené hospodářské soutěži, které jsou již dovozeny judikaturou správních soudů. Všechna ustanovení zákona je tak třeba vždy vykládat nejen dle jejich normativního textu, ale i dle základních zásad, na nichž právní předpis stojí za současného použití smyslu a účelu právního předpisu. Obdobný výklad lze učinit i z komentáře Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 64 s., podle nějž „zásady mají dvojí význam:

– *aplikační – při praktické aplikaci jednotlivých postupů v zadávacím řízení (např. při hodnocení nabídek přihlídnout k zásadě hospodárnosti, když chybně provedený výběr nevhodnější nabídky neguje tyto zásady). Je možné říci, že jednotlivá ustanovení jsou konkretizací těchto základních zásad.*

– *interpretační – předmětné zásady slouží také k výkladu sporných ustanovení zákona. I při kvalitní tvorbě práva dochází k situacím, kdy právní předpisy neobsahují jednoznačné řešení daného problému. V těchto sporných případech lze aplikovat ustanovení zákona v souladu s obecnými zásadami zadávání veřejných zakázek. Například již zmíněnou zásadu transparentnosti ve spojení se stěžejním účelem zákona, jímž je efektivní vynakládání prostředků z veřejných rozpočtů, je nutno používat zvláště k výkladu problémů zákonem neupravených, příp. zákonem ne zcela jednoznačně řešených. V tomto smyslu je pak nutno zákon aplikovat dle zásady ratio legis est anima legis.“*

Lze tak uzavřít, že pokud zadavatel poruší svým postupem některý ze základních principů, na nichž zákon stojí, či jedná proti smyslu a účelu zákona, pak jeho postup bude vždy v rozporu se zákonem a tedy bude i v rozporu s konkrétní právní normou, která na jeho postup dopadá.

34. S ohledem na výše uvedené tak lze dospět k závěru, že v daném případě jde o situaci, kdy daný právní předpis neobsahuje jednoznačné a konkrétní řešení daného problému a je tak třeba na tento sporný případ aplikovat zásadu transparentnosti. Před tím než však přistoupím k aplikaci této konkrétní zásady na postup zadavatele, považuji za nutné nejprve vysvětlit samotný obsah a účel této zásady. Zásada transparentnosti má zajistit, aby zadávací řízení veřejné zakázky bylo čitelné, předvídatelné, korektní a kontrolovatelné, neboť

dodržení zásady transparentnosti je základním předpokladem účelného vynakládání veřejných prostředků. Zadavatel tak je při postupu podle tohoto zákona povinen se vyvarovat všeho, co by jeho proces činilo méně průhledným či neprůhledným a hůře kontrolovatelným případně zcela nekontrolovatelným, tedy je povinen se zdržet jakéhokoliv jednání, které by vzbuzovalo jakéhokoliv pochybnosti o pravých důvodech jeho postupu. Obdobně se k principu transparentnosti vyjadřují i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2010 č. j. 1 Afs 45/2010-159, Krajský soud v Brně např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2010 č. j. 62 Ca 31/2008-114 nebo i Soudní dvůr Evropské unie ve věci C-231/03 Coname ze dne 12. 4. 2005. Závěry uvedených judikátů aplikoval na danou věc i Úřad, což vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí, přičemž použití těchto judikátů na danou věc považují s ohledem na okolnosti daného případu za příslušné.

35. V daném případě zadavatel v oznámení o zakázce, které bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 17. 7. 2012, uvedl, že na základě zadávacího řízení bude uzavřena rámcová smlouva s celkem pěti uchazeči, přičemž uvedl, že kritériem pro zadání veřejné zakázky je nejnížší nabídková cena. Dále v bodu VI.3): Další informace vymezil dílčí hodnotící kritéria a jejich váhy, které hodlá použít pro hodnocení podaných nabídek. Zadavatel tak dal výběrem základního hodnotícího kritéria potenciálním uchazečům o veřejnou zakázku jednoznačnou informaci o tom, že za nejlepší budou považovány ty nabídky, které budou představovat nejlevnější cenu. Jak již bylo uvedeno výše má být postup hodnotící komise při hodnocení nabídek podle nejnížší nabídkové ceny takový, že nabídky poskládají podle nabídkových cen od nejlevnější po nejdražší, přičemž pak vítěznou nabídkou musí být nutně tak, která je nejlevnější. V daném případě se zadavatel rozhodl hodnotit i jednotlivé položky nabídkové ceny, což samo o sobě ještě v daném případě nemuselo být v rozporu se zásadou transparentnosti, neboť hodnocení dle jednotlivých cenových položek nabídky může být stále slučitelné s účelem základního hodnotícího kritéria nejnížší nabídkové ceny. Slučitelné ovšem bude toliko za situace, že pořadí jednotlivých nabídek bude v jednotlivých položkových cenách určeno výší nabídkových cen.
36. Postup zadavatele, kdy rozložil nabídkovou cenu do jednotlivých položek, které však následně hodnotil podle jejich vzájemného poměru a dle přiřazených vah ovšem nepovažují za postup, který by byl transparentní a který by byl slučitelný s účelem základního hodnotícího kritéria. Je zřejmé, že výsledek hodnocení podle nejnížší nabídkové ceny má být takový, že nabídky budou seřazeny srovnáním nabídkových cen od nejlevnější po nejdražší, když nejlevnější nabídka má být současně tou nejvýhodnější, přičemž není rozhodující to, zda předmětem hodnocení má být celková nabídková cena nebo její položky. Při takovém postupu nemusí hodnotící komise provádět žádné složité matematické propočty a operace, neboť jde o prosté srovnání nabídkových cen vzestupně dle jejich hodnoty. Za takové situace je v podstatě vyloučeno, aby docházelo k jinému poměrování podaných nabídek, než je právě uvedené poskládání dle výše ceny. Pokud tedy zadavatel v souladu se způsobem výpočtu, který zvolil, byl nucen provádět propočty poměrů jednotlivých nabídkových cen vůči sobě navzájem a vůči jednotlivým přiděleným vahám, pak se již ze své povahy nemůže jednat o určení pořadí nabídek dle výše nabídkové ceny, což by odpovídalo základnímu hodnotícímu kritériu nejnížší nabídkové ceny, ale jde o hodnocení podle vzájemných poměrů nabídek.

37. Za takové situace ovšem nelze provést kontrolu postupu zadavatele, neboť není možné za pomoci použití základního hodnotícího kritéria výsledek hodnocení zadavatele podrobit takové kontrole, aby bylo možné dospět k jednoznačnému závěru, zda v daném případě skutečně zvítězily nejvýhodnější tzn. nejlevnější nabídky. Vzhledem k tomu, že zadavatel pořadí jednotlivých nabídek určil podle získaných bodů, které byly výsledkem poměrového přepočtu jak jednotlivých nabídek mezi sebou, tak i přepočtu obdržených bodů dle jednotlivých vah, pak v podstatě znemožnil provést kontrolu tohoto přepočtu podle jednotlivých nabídkových cen. Při hodnocení totiž zadavatel použil postupně dva matematické propočty, které na sebe vzájemně navazují, tím prvním je propočet všech hodnocených nabídkových cen ve vztahu k nejnižší nabídkové ceně v každé ze zvolených položkových cen, přičemž výsledkem tohoto poměrového propočtu bylo přidělení bodů jednotlivým položkám jednotlivých nabídkových cen uchazečů, a následně pak zadavatel dle stanovených vah přepočítal tyto konkrétní bodové hodnoty na další bodové hodnoty, které odpovídaly zvoleným vahám. Pořadí jednotlivých nabídek pak bylo určeno součtem všech obdržených bodů podle provedených výpočtů. Pořadí nabídek tak bylo v konečném důsledku určeno body a nikoliv výší nabídkových cen. Při zvoleném postupu hodnocení pak nelze dospět k jednoznačnému závěru, zda následně vybrané nabídky skutečně reprezentovaly nejnižší nabídkové ceny ve zvolených položkových cenách, neboť výše nabídkových cen v daném případě byla pouze vstupem, který po dvou provedených přepočtech byl převeden na body, a pořadí nabídek poté bylo určeno dle jednotlivých přidělených bodů, které však již nereprezentuje skutečné výše nabídkových cen. Lze tak uzavřít, že způsob hodnocení zvolený zadavatelem není slučitelný se zvoleným základním hodnotícím kritériem nejnižší nabídkové ceny dle ust. § 78 odst. 1 zákona a současně není ani slučitelný se zásadou transparentnosti stanovenou v ust. 6 odst. 1 zákona, neboť po přezkoumání způsobu hodnocení, nastaveného zadavatelem, není možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, že zadavatel získal popotávané plnění za skutečně nejlepší ceny, tedy že zvítězily nabídky s nejnižší nabídkovou cenou. Pokud ovšem k takovému závěru není možné jednoznačně dospět pak nelze takový postup zadavatel považovat za transparentní a slučitelný se základním hodnotícím kritériem.
38. Vzhledem k námitce zadavatele směřující k použití zásady, že „*co není zakázáno je dovoleno*“ uvádím, že ust. § 78 odst. 1 zákona sice zadavateli takový postup, který zvolil, nezakazuje, avšak vzhledem k tomu, že takový postup není v souladu se zásadou transparentnosti, pak současně není ani v souladu s ust. § 78 odst. 1 zákona, neboť postup v souladu se zákonem znamená současně dodržet jednotlivá ustanovení zákona i zásady, na nichž zákon stojí, což však zadavatel v daném případě nedodržel. Námitka zadavatele tak nemůže v daném případě obstát, neboť jednání, které je v rozporu se základními zásadami není jednáním v souladu se zákonem, přičemž takové jednání je zákonem zakázáno. V rozhodovaném případě se tedy nelze uvedené zásady účinně dovolat.
39. K námitce zadavatele, že podle ní všem uchazečům o veřejnou zakázku bylo již od počátku zřejmé, jakým způsobem budou nabídky hodnoceny, nepovažuji za důvodnou či relevantní. V rozhodovaném případě jsem dopěl k závěru, že způsob, jakým zadavatel stanovil způsob hodnocení nabídek, není slučitelný se základním hodnotícím kritériem a je v rozporu se zásadou transparentnosti, za takového stavu se ovšem zadavatel nemůže dovolávat toho, že způsob hodnocení byl uchazečům znám, neboť taková skutečnost nemá žádný vliv na to, že zadavatel při stanovení způsobu hodnocení porušil zákon. Námitku zadavatele tak nelze přijmout. Současně k tvrzení zadavatele, že byl veden snahou o maximální transparentnost,

uvádím, že takové tvrzení nesměřuje proti napadenému rozhodnutí jako takovému, ale spíše obhajuje vnitřní pohnutky zadavatele. Vnitřní volní a myšlenkové procesy zadavatele ovšem nemohou být předmětem přezkumu. Uvedené tvrzení tak nepovažuji za způsobitou rozkladovou námitku.

40. K další námitce zadavatele, že nemohl objektivně předvídat, v jakém přesném rozsahu budou jednotlivé činnosti poptávány, a proto nemohl postupovat tak, že by např. vytvořil vzorový dům, uvádím, že není zcela zřejmé, jakým způsobem tato námitka směřuje proti napadenému rozhodnutí. Jednak Úřad zadavateli žádným způsobem nedoporučoval ani neurčoval, jakým způsobem měl postupovat při stanovení postupu hodnocení, a jednak Úřad nikde v napadeném rozhodnutí nedovožoval, že zadavatel věděl či případně měl vědět, v jakém přesném rozsahu bude plnění poptávat. Je totiž zcela zřejmé a logické, že zadávání veřejné zakázky v režimu rámcové smlouvy vychází právě z toho principu, že zadavatel dopředu neví, jaký rozsah plnění bude skutečně potřebovat, nicméně ví, jaké plnění bude poptávat. V rozhodovaném případě tedy není zřejmé k čemu má námitka zadavatele směřovat, když z napadeného rozhodnutí se nepodává, že by mohla směřovat k jeho obsahu. Tuto námitku zadavatele tedy nepovažuji za důvodnou.
41. Zadavatel má dále za to, že postup, který pro hodnocení nabídek zvolil je v souladu s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj, podle níž „*v případě základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny může zadavatel hodnotit jak celkovou výši nabídkové ceny, popřípadě v některých případech i jednotkovou cenu či jednotkové ceny (zejména tehdy, pokud bude na základě zadávacího řízení uzavřena rámcová smlouva)*“. K tomu uvádím, že s tvrzením zadavatele nesouhlasím. Z obsahu citované pasáže z metodiky Ministerstva pro místní rozvoj lze toliko dospět k závěru, že pokud bude uzavřena rámcová smlouva, lze v rámci základního hodnotícího kritéria hodnotit jak celkovou nabídkovou cenu, tak i jednotlivé položky. Avšak nelze žádným způsobem dopět k závěru, který činí zadavatel, že by to znamenalo, že lze takové položkové ceny podrobit hodnocení podle jejich vztahu navzájem a podle přiřazení vah. Takový postup z obsahu dané metodiky nijak nevyplývá a argumentaci zadavatele v tomto případě je třeba považovat za účelovou a neodpovídající skutkovému stavu daného případu. Za takového stavu ovšem námitku zadavatele nepovažuji za důvodnou. Současně považuji za nutné upozornit na skutečnost, že pokud zadavatel dovozuje zákonnost svého postupu z toho, že v daném případě nemohl jako základní hodnotící kritérium použít ekonomickou výhodnost nabídky, nelze takové tvrzení považovat za správné a odpovídající obsahu zákona. Lze se sice ztotožnit s tím, že pokud zadavatel měl v úmyslu hodnotit nabídkovou cenu případně její položky, pak nemohl pro hodnocení stanovit jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky. To ostatně vyplývá i ze samotné podstaty tohoto základního hodnotícího kritéria, jehož smyslem je vyjádření užitné hodnoty a ceny, a proto dílčí hodnotící kritéria nemohou být tvořena pouze položkami nabídkové ceny. To však v žádném případě neznamena, že by zadavatel mohl postupovat pouze tak, jak to učinil v daném případě, neboť je zřejmé, že pokud jako základní hodnotící kritérium zvolil nejnižší nabídkovou cenu, pak měl pro hodnocení nabídek stanovit takový způsob, který by byl slučitelný s tímto základním hodnotícím kritériem a který by naplnil zásadu transparentnosti. Tvrzení zadavatele tak nemůže obstát a jeho námitku proto nepovažuji za důvodnou.

42. S ohledem na námitky zadavatele, které vznesl v části rozkladu proti napadenému rozhodnutí, uvádím, že tyto námitky jsem zčásti neshledal způsobilými a zčásti jsem je neshledal důvodnými. Mám za to, že Úřad správně dospěl k závěru, že postup zadavatele při stanovení způsobu hodnocení byl v rozporu se zákonem, přičemž s tímto závěrem se s ohledem na výše uvedené zcela ztotožňuji.

K naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu

43. Podle ust. § 120 odst. 1 písm. b) zákona se zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
44. Citované ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona vymezuje znaky skutkové podstaty správního deliktu. Pro naplnění znaků správního deliktu dle výše uvedeného ustanovení tak musí být splněny základní podmínky, a to že a) zadavatel nedodrží postup stanovený zákonem, přičemž b) toto nedodržení postupu je způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a současně c) zadavatel uzavře s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku. Jde o podmínky kumulativní, což znamená, že nenaplnění byť jediné z nich musí nutně vést k závěru, že ke spáchání správního deliktu zadavatelem nedošlo.
45. S ohledem na výše uvedené mám za to, že závěr Úřadu, který je uveden v napadeném rozhodnutí, a to že způsob hodnocení zadavatele v daném případě není slučitelný s účelem základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, neboť není v souladu se zásadou transparentnosti, je závěrem správným. S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že zadavatel porušil ust. § 78 odst. 1 zákona v návaznosti na ust. § 6 odst. 1 zákona, což znamená, že zadavatel svým jednáním naplnil první ze znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona, neboť porušil postup stanovený zákonem.
46. Z hlediska naplnění druhého znaku skutkové podstaty správního deliktu uvádím, že v daném případě je zřejmé, že přezkoumání postupu zadavatele se týkalo způsobu hodnocení podaných nabídek. Provádění hodnocení nabídek je z hlediska jednotlivých kroků zadavatele v zadávacím řízení jedním z těch nejzásadnějších, a to z toho důvodu, že jeho výsledkem je vybrání nejvhodnější nabídky. Postup zadavatele při hodnocení nabídek, pak s ohledem na uvedené, bude mít vždy vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Pokud tedy v daném případě byl postup zadavatele shledán jako rozporný se zákonem a současně se týkal hodnocení nabídek, pak se nade vše pochybnost jedná o postup, který má bezprostřední vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
47. Nad rámec uvedeného považuji za nutné poukázat na skutečnost, že možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky v daném případě nemusela spočívat pouze v bezprostředním vlivu na hodnocení nabídek, které byly do zadávacího řízení podány. Postup zadavatele, kdy sice stanovil jako základní hodnotící kritérium nejnižší nabídkovou cenu, avšak dále stanovil dílčí kritéria a subkritéria, kterým přiřadil váhy, mohl některé případné uchazeče o veřejnou zakázku odradit od podání nabídky, neboť nebylo zřejmé zda pořadí nabídek po hodnocení bude určeno nabídkovými cenami. Postup zadavatele tak bezesporu mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a současně mohl omezit či ohrozit otevřenou hospodářskou soutěž, neboť kdyby zadavatel stanovil způsob hodnocení transparentně a v souladu se zákonem, není vyloučeno, že by obdržel více nabídek, a to i výhodnějších.

48. Z hlediska naplnění dalšího znaku skutkové podstaty správního deliktu podle ust. 120 odst. 1 písm. a) zákona tak mám za to, že i tento byl naplněn, neboť porušení postupu zákona zadavatelem mělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
49. Pokud se týká naplnění posledního znaku skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona, kterým je podmínka toho, že byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, tak mám za to, že tato podmínka byla zcela jistě naplněna. Z obsahu správního spisu vyplývá, že zadavatel dne 7. 6. 2013 s pěti vybranými uchazeči uzavřel rámcovou smlouvu číslo 4306/2013 na plnění předmětu veřejné zakázky.
50. Za této situace, tak došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu. Z tohoto důvodu pak závěr Úřadu o tom, že zadavatel se dopustil správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona, který je vysloven ve výroku I. napadeného rozhodnutí, považuji za zcela správný. Námitku zadavatele, podle níž Úřad nesprávně posoudil otázku naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, tedy s ohledem na výše uvedené, považuji za nedůvodnou.

K námitkám vad napadeného rozhodnutí

51. Zadavatel v podaném rozkladu Úřadu vytýká, že napadené rozhodnutí trpí vadami, které pak v obsahu rozkladu dále konkretizuje.
52. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
53. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vymezuje náležitosti, které musí obsahovat rozhodnutí správního orgánu pro to, aby bylo možné takové vydané rozhodnutí považovat za správné a zákonné. Mezi tyto náležitosti patří uvedení: a) důvodů výroku, b) podkladů pro jeho vydání, c) úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů, d) úvah, kterými se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů a e) informací o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. V případě, že v odůvodnění vydaného rozhodnutí bude některá z výše uvedených náležitostí chybět, pak bude takové rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, neboť správní orgán nedodrží náležitosti, které jsou správním řádem stanoveny.
54. Z hlediska vad napadeného rozhodnutí zadavatel tvrdil, že Úřad v průběhu správního řízení nepřihlédl ke všemu, co zadavatel tvrdil, a to konkrétně k tomu, že zákon mu nezakazuje rozložit hodnotící kritérium do více položek ceny. Dále dle zadavatele Úřad pochybil, pokud se nevypořádal s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj. K těmto námitkám uvádím, že je neshledávám důvodnými. Z hlediska námitek zadavatele, že se nevypořádal s jeho tvrzením o nedostatku zákonného zákazu, uvádím, že tuto námitku neshledávám důvodnou. Z bodu 79 napadeného rozhodnutí vyplývá, že v tomto se Úřad vypořádal s uvedeným tvrzením zadavatele, přičemž současně uvedl, z jakého důvodu tvrzení zadavatele nepovažuje za správné. Je tak zřejmé, že Úřad postupoval z hlediska předmětného tvrzení zadavatele v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z napadeného rozhodnutí se podává informace o tom, jak se vypořádal s tvrzením zadavatele. Současně pak považuji za podstatné upozornit na skutečnost, že zadavatel z hlediska obsahu tohoto bodu napadeného

rozhodnutí dovozuje, že Úřad neumožňuje žádné hodnocení nabídkové ceny podle jednotlivých cenových položek, když takový výklad zadavatele neodpovídá obsahu tohoto odstavce ani obsahu celého napadeného rozhodnutí a je tak výkladem nesprávným.

55. Současně za nedůvodnou považuji i námitku zadavatele směřující k tomu, že se Úřad nevypořádal s obsahem metodiky Ministerstva pro místní rozvoj. K tomu uvádím, že stejně jako ohledně výše namítaného nevypořádaného tvrzení zadavatele ani v tomto případě obsah napadeného rozhodnutí nepřisvědčuje námitce zadavatele. Z bodu 80 napadeného rozhodnutí vyplývá, že se Úřad naopak obsahem namítané metodiky zabýval, když ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu uvedl, k jakému dospěl závěru, tedy uvedl, jak návrh zadavatele vypořádal.
56. Lze tak uzavřít, že v obou výše uvedených případech zadavatel nesprávně dovozuje, že Úřad zatížil napadené rozhodnutí vadou, protože se dle zadavatele nevypořádal s jeho tvrzeními a návrhy, nicméně obsah napadeného rozhodnutí svědčí o opaku. Námitky zadavatele tak neodpovídají skutkovému stavu v řízení a napadanému rozhodnutí, a proto nejsou důvodné.
57. Zadavatel v podaném rozkladu namítal, že Úřad nepostupoval v souladu s relevantními ustanoveními zákona. Tuto námitku nepovažuji za důvodnou. Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v části nazvané Relevantní ustanovení zákona obsažené v odstavcích 54 až 60 uvedl výčet všech relevantních ustanovení zákona, která na danou věc aplikoval. Vzhledem k tomu, že v rozhodovaném případě bylo porušení postupu zadavatele shledáno v tom, že stanovil základní hodnotící kritérium nejnižší nabídkové ceny, přičemž současně stanovil hodnocení položkových cen podle kritérií a subkritérií, kterým přiřadil váhy, pak je zřejmé, že na tuto problematiku dopadají ustanovení zákona, která se touto problematikou výslovně zabývají. Těmito ustanoveními jsou § 78, § 79 odst. 4 a § 81 odst. 1 zákona. Z obsahu napadeného rozhodnutí ovšem vyplývá, že Úřad při rozhodování věci postupoval právě podle těchto zákonných ustanovení, mám tak za to, že Úřad postupoval v souladu s relevantními ustanoveními zákona. Současně pak Úřad při rozhodování postupoval i podle ust. § 6 zákona, tedy i podle zásad, na nichž zákon stojí. Rovněž poukazuji na skutečnost, že zadavatel v podaném rozkladu neoznačil žádná jiná ustanovení zákona, podle nichž by podle něj měl Úřad postupovat. Taková námitka zadavatele tak nemůže obstát.
58. Zadavatel dále Úřadu vytýká, že jeho výklad Úřadu v dané věci je striktní a formalistický. Tuto námitku nepovažuji s ohledem na výše uvedené za důvodnou. Úřad je povinen při výkladu právních předpisů a jejich aplikaci postupovat v souladu s jejich smyslem a účelem. Takový závěr vyplývá např. i z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2015 č. j. 62 Af 16/2014 – 47, podle něž *„Předpisy upravující postupy zadavatelů v zadávacích řízeních je nutno vykládat takovým způsobem, aby jednotlivé instituty upravené ZVZ byly v praxi aplikovatelné v souladu s jejich smyslem. Jsou-li k dispozici dva možné výklady, je třeba volit takový, který se tomuto způsobu aplikace nejvíce přiblíží.“* V rozhodovaném případě mám za to, že Úřad postupoval při výkladu a aplikaci příslušných právních předpisů zcela v souladu se smyslem a účelem zákona. Jak bylo uvedeno již výše, je třeba relevantní zákonná ustanovení vykládat z hlediska jejich smyslu a účelu v souladu se zásadami, na nichž zákon stojí, což Úřad v rozhodovaném případě učinil. Takový výklad pak ze své povahy nemůže být považován za striktní a formalistický, a proto námitku zadavatele nelze přijmout.

59. Zadavatel dále uvedl, že Úřad odhlédl od specifik rámcové smlouvy a od možnosti hodnotit jednotkové ceny. K tomu uvádím, že tuto námitku zadavatele rovněž nepovažuji za důvodnou. Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho odstavci 80 výslovně uvedl, že: *„nerozporuje skutečnosti, že zadavatel může v některých případech – zejména když bude na základě zadávacího řízení uzavřena rámcová smlouva hodnotit i jednotkovou cenu či jednotkové ceny, popř. vzorec pro výpočet ceny, či vzorové koše výrobků nebo položkové ceny“*, avšak má za to, že: *„v nyní přezkoumávaném případě se jedná o zcela jiný skutkový stav, kdy zadavatel při zvolení nejnižší nabídkové ceny jako základního hodnotícího kritéria současně stanovil dílčí cenová hodnotící kritéria a subkritéria, kterým přiřadil procentní váhy, podle kterých pak následně hodnotil nabídky uchazečů“*, přičemž takový postup zadavatele Úřad označil za postup, který je v rozporu se zákonem a se zásadou transparentnosti. Námitka zadavatele tak nemůže s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí obstát, neboť je zřejmé, že Úřad neodhlédl od specifik rámcové smlouvy ani od možnosti hodnotit jednotkové ceny, když takovou možnost výslovně připustil, nicméně správně dospěl k závěru, že postup zadavatele v rozhodovaném případě nebyl v souladu se zákonem. Takový závěr Úřadu pak považuji za správný a zcela odpovídající danému skutkovému stavu.
60. Zadavatel v podaném rozkladu dále uváděl, že se neshoduje se závěrem Úřadu o tom, že by mohl pro hodnocení nabídkové ceny použít model nabídkové ceny, a to proto, že by nebyl schopen prokázat, že by taková forma vyhověla, neboť by nemuselo dojít k realizaci veřejné zakázky v rozsahu odpovídající modelu. K této námitce uvádím, že tato není důvodná, neboť z žádného odstavce napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Úřad takový závěr učinil, není tak vůbec zřejmé, z čeho zadavatel takový závěr Úřadu dovozuje. Uvedená námitka tak nemůže obstát, neboť neodpovídá obsahu napadeného rozhodnutí.
61. Zadavatel má dále za to, že Úřad se nijak nevyjádřil k tvrzením zadavatele, která vznášel v průběhu správního řízení, která však dokazují transparentnost jeho postupu. K této své námitce však zadavatel neuvedl žádná konkrétní tvrzení ani žádné konkrétní skutečnosti, ke kterým měl Úřad dle jeho názoru přihlídnout. K tomu uvádím, že z hlediska takto tvrzené povinnosti Úřadu nelze dovozovat nezákonnost rozhodnutí či postupu ve správním řízení. Je předně povinností účastníka správního řízení, aby v rámci rozkladových námitek dostatečně přesně a určitě tvrdil, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či postupu Úřadu, tedy aby tvrdil k jakým skutečnostem a z jakého důvodu měl Úřad přihlídnout. Pokud toto navrhovatel dostatečným způsobem netvrdil, pak nelze určit v čem zadavatel spatřuje pochybení Úřadu. K tomu odkazuji i na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, jehož závěry, přestože jsou vypořádány v řízení o podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jsou plně aplikovatelné na tento případ, neboť se týkají aplikace ust. § 3 a ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Z těchto závěrů vyplývá, že: *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.“* Je tak zřejmé, že uvedená rozkladová námitka navrhovatele nemůže obstát, a proto ji nepovažuji za důvodnou.

K námitkám vad řízení.

62. Zadavatel v podaném rozkladu dále vymezil námitky, které se mají vztahovat k vadám řízení, přičemž nesprávný postup Úřadu spatřuje v porušení legitimního očekávání a v porušení ust. § 110 odst. 9 zákona, když má za to, že nebyla naplněna podmínka podání námitek pro podání podnětu k Úřadu.
63. Podle zadavatele Úřad porušil jeho legitimní očekávání, neboť dané správní řízení bylo zahájeno podle ust. § 113 zákona z moci úřední. Za takového stavu ovšem mělo být zastaveno pro bezpředmětnost, neboť již byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. K této námitce považuji za podstatné nejprve upozornit na skutečnost, že k zahájení daného správního řízení došlo Oznámením o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-4029/2014/512/PDr ze dne 25. 2. 2014, které bylo zadavateli zasláno. V tomto oznámení Úřad uvedl, že jako orgán k tomu příslušný podle § 112 zákona oznamuje zahájení správního řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem. Dále Úřad uvedl, že z předložených materiálů získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem, a proto zahájil správní řízení z moci úřední. Z obsahu uvedeného oznámení tak nelze žádným způsobem dospět k závěru, že by Úřad zahájil řízení z moci úřední podle ust. § 113 zákona, jak se nesprávně domnívá zadavatel. Je skutečností, že Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v bodu 12, na něž zadavatel odkazuje, uvedl, že správní řízení bylo zahájeno ust. § 113 zákona, nicméně s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se jedná toliko o nesprávnost v psaní, která však nemá a nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní řízení v dané věci je od samotného počátku vedeno ve věci možného spáchání správního deliktu, což je zcela nepochybné jak z Oznámení o zahájení správního řízení tak i z postupu Úřadu v tomto správním řízení a konečně i samotného obsahu napadeného rozhodnutí. Pokud tedy zadavatel v podaném rozkladu argumentuje výše uvedenou nesprávností v tom duchu, že dané řízení je vedeno podle ust. § 113 zákona, tedy ve věci přezkoumání úkonů zadavatele, pak takovou argumentaci považuji za účelovou a neodpovídající skutečnému předmětu správního řízení. Taková námitka tedy nemůže s ohledem na uvedené obstát, neboť jak již bylo uvedeno výše je třeba pochybení Úřadu vyplývající z odstavce 12 napadeného rozhodnutí považovat toliko za nesprávnost, která však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V daném případě pak nemohlo být ani založeno legitimní očekávání zadavatele, že by mělo dojít k zastavení správního řízení pro bezpředmětnost, neboť takový postup Úřadu je možný pouze ve správním řízení, které je skutečně vedeno podle ust. § 113 zákona, tedy v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, to však toliko v řízení, které je zahájeno na návrh navrhovatele, protože zastavení správního řízení pro bezpředmětnost je možné pouze za stavu, kdy se návrh navrhovatele stane bezpředmětným ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g) zákona. Toto ustanovení tedy nelze žádným způsobem aplikovat v řízení zahájeném z moci úřední a už vůbec jej nelze aplikovat ve správním řízení ve věci možného spáchání správního deliktu. Je tedy zřejmé, že zadavatel nemohl legitimně očekávat zastavení správního řízení pro bezpředmětnost, a to z důvodů uvedených výše.
64. Zadavatel dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro vedení správního řízení, neboť ten, kdo podal podnět k Úřadu, nevyužil možnosti podat zadavateli námitky, a proto nebyl oprávněn podat podnět k Úřadu. K této námitce považuji za podstatné nejprve poukázat na skutečnost, že řízení ve věci možného spáchání správního deliktu je možné zahájit pouze z moci úřední. Zákon však zahájení správního řízení z moci úřední žádným způsobem nespojuje s uplatněním petičního práva, tedy s podáním podnětu, což znamená, že podání

podnětu nevede automaticky k zahájení správního řízení. Úřad totiž správní řízení ve věci správního deliktu zahájí v okamžiku, kdy získá pochybnosti o souladnosti postupu zadavatele se zákonem. To v podstatě znamená, že Úřad zahajuje řízení z moci úřední ve věci spáchání správního deliktu v okamžiku, kdy má dostatek indicií pro předběžný závěr o tom, že pravděpodobně došlo ke spáchání správního deliktu. Z hlediska zásady vyšetřovací, kterou je řízení ve věci možného spáchání správního deliktu ovládáno, je pak nerozhodné, zda byl ve věci podán podnět či nikoliv. Považuji za nutné na tomto místě odkázat na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2015 č. j. 31 Af 30/2013-90, které se přímo vztahují k otázce aplikace ust. § 110 odst. 9 zákona v řízeních zahájených Úřadem z moci úřední „*Toto pravidlo sleduje odlišný účel v kontextu řízení o námitkách proti zadávací dokumentaci a vůbec nevylučuje, aby žalovaný zahájil ve věcech, v nichž zjistí důvodné podezření z porušení zákona, řízení o přezkoumání úkonů zadavatele či o správním deliktu z úřední povinnosti. Toto pravidlo navíc vůbec nedopadá na výsledek řízení ve věci, takže nemá žádného smyslu hodnotit jeho prospěšnost či neprospěšnost z hlediska účastníka řízení (zadavatele).*“ Z hlediska citovaného závěru tak mám za to, že v rozhodovaném případě nebylo rozhodné, zda ve věci byl či nebyl podán podnět oprávněnou osobou, neboť Úřad pojal z obdržených dokumentů důvodné podezření o porušení zákona, a proto zahájil správní řízení z moci úřední. Současně pak lze dospět k závěru, že otázka toho, zda byl podnět podán oprávněnou osobou či nikoliv, žádným způsobem nedopadá na výsledek vlastního správního řízení a současně nemá vliv na postavení zadavatele v daném správním řízení. S ohledem na výše uvedené tak považuji námitku zadavatele za nedůvodnou.

Obecně k přezkoumání napadeného rozhodnutí

65. Vzhledem k tomu, že zadavatel v podaném rozkladu nevznášel žádné námitky proti výši nebo způsobu uložení pokuty, přezkoumal jsem výrok II. napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu z hlediska jeho zákonnosti a z hlediska zákonnosti postupu Úřadu, který jeho vydání předcházelo. Po přezkoumání tohoto výroku mám za to, že Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně vymezil horní hranici pro uložení pokuty v souladu s ust. § 120 odst. 2 zákona a současně při určení výše pokuty přihlédl ke všemu, k čemu ve smyslu ust. § 121 odst. 2 zákona přihlédnout měl, když posoudil jak závažnost a následky správního deliktu, způsobu jeho spáchání, tak i okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, přičemž své úvahy srozumitelně odůvodnil. Současně se orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem vypořádal i s tím, že uložená pokuta není v daném případě likvidační. Mám tak za to, že Úřad stanovil výši pokuty v souladu se zákonem a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
66. V daném případě jsem z hlediska námitek obsažených v rozkladu přezkoumal věcnou správnost napadeného rozhodnutí ve výroku I. napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na výše uvedené uvádím, že napadené rozhodnutí jsem shledal věcně správným. Zadavatel v podaném rozkladu nevznášel takovou námitku, která by vzbuzovala pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí.
67. Ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu jsem kromě věcné správnosti výroku I. napadeného rozhodnutí přezkoumal i jeho zákonnost a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, když napadené rozhodnutí jsem shledal rovněž zákonným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda se v daném případě zadavatel dopustil

spáchání správního deliktu. Současně Úřad všechny podklady pro vydání napadeného rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že byla naplněna skutková podstata uvedeného správního deliktu, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití.

68. Nelze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí přisvědčit tvrzení navrhovatele, že napadené rozhodnutí je nesprávné z důvodu nesprávného posouzení věci a nezákonné z důvodu vad napadeného rozhodnutí či vad řízení. Závěry Úřadu, obsažené v napadeném rozhodnutí považuji za správné, dostatečně odůvodněné, vnitřně logicky uspořádané, vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž vycházející ze smyslu a účelu zákona. Shrnuji tedy, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když konstatoval, že se zadavatel dopustil specifikovaného správního deliktu, a za tento delikt zadavateli uložil pokutu ve výši 100 000 Kč.

Závěr

69. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
70. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners s.r.o., Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1,

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy